

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Ostrava-Jih, Hrabůvka, Cholevova 1530/1, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobách proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 17. 4. 2012, č. j. MMB/0136213/2012, a ze dne 12. 12. 2012, č. j. MMB/0423908/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 17. 4. 2012, č. j. MMB/0136213/2012, a rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Líšeň ze dne 12. 12. 2011, č. j. MCLISEN12061/2011/2500/Mikš., **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 12. 12. 2012, č. j. MMB/0423908/2012, a rozhodnutí Úřadu městské části

Brno-Královo Pole ze dne 27. 6. 2012, č. j. BKPO/8322/12/2100, **s e zrušují** a věc **s e vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke krajskému soudu dvě žaloby a domáhal se zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 17. 4. 2012, č. j. MMB/0136213/2012, a ze dne 12. 12. 2012, č. j. MMB/0423908/2012.

I. Podstata věci

Žalobou ze dne 14. 6. 2012 (původně vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 63/2012) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 17. 4. 2012, č. j. MMB/0136213/2012, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Líšeň ze dne 12. 12. 2011, č. j. MCLISEN12061/2011/2500/Mikš. Tímto rozhodnutím (platebním výměrem) Úřad městské části Brno-Líšeň (správce poplatku) vyměřil žalobci místní poplatek za provozované výherní hrací přístroje za období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010 ve výši 77.218 Kč.

Žalobou ze dne 11. 2. 2013 (vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Af 12/2013) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 12. 12. 2012, č. j. MMB/0423908/2012, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu zčásti změněno rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Královo Pole ze dne 27. 6. 2012, č. j. BKPO/8322/12/2100 (ve výroku tohoto rozhodnutí byla vypuštěna slova „ustanovení § 98“). Tímto rozhodnutím (platebním výměrem) Úřad městské části Brno-Královo Pole (správce poplatku) vyměřil žalobci místní poplatek za provozované výherní hrací přístroje za období od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2010 ve výši 713.563 Kč.

Žalovaný v obou napadených rozhodnutích potvrdil názor správce poplatku, že s ohledem na nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 spadají koncová zařízení centrálních loterních systémů (CLS) pod pojem výherního hracího přístroje v širším smyslu dle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále jen zákon o loteriích). Z tohoto důvodu tato koncová zařízení, tedy interaktivní videoloterní terminály (IVT, VLT), podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj i v období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010.

Zdejší soud dospěl k závěru, že spolu obě napadená rozhodnutí skutkově i právně souvisejí, a proto obě žaloby spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Právě skutkovou a právní souvislost obou napadených rozhodnutí pak soud považoval za závažný důvod pro přednostní projednání a rozhodnutí o žalobě původně vedené pod sp. zn. 62 Af 12/2013 (§ 56 odst. 1 s.ř.s.).

II. Shrnutí žalob

Žalobce v obou žalobách nesouhlasí s tvrzením žalovaného ohledně použitelnosti závěrů Ústavního soudu obsažených v nálezu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 na problematiku místních poplatků. Podle žalobce se Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu zabýval definicí výherního hracího přístroje pouze ve vztahu k § 50 odst. 4 zákona o loteriích, který upravuje možnost obcí regulovat umístění těchto herních zařízení. Avšak tyto závěry nelze podle žalobce automaticky aplikovat v rámci zcela odlišné problematiky místních poplatků. Žalobce odmítá, že by z bodu 40. tohoto nálezu plynulo, že by se pod některou z definicí pojmu výherní hrací přístroj měly podřazovat pojmy užívané v jiných právních předpisech.

Pokud správce poplatku již dříve zastával názor, že videoloterní terminály jsou výherními hracími přístroji v širším smyslu, měl takový názor podle žalobce též dříve prezentovat, popř. se o takový výklad alespoň pokusit. K tomu však ze strany správce poplatku nedošlo. Žalobce má za to, že případná dřívější nesprávná aplikace zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období (dále jen zákon o místních poplatcích), správcem poplatku mu nemůže být přičítána k tíži, neboť ji nemohl nijak ovlivnit.

Žalobce dále poukazuje na porušení základních principů právního státu, zejména právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo a obecného zákazu retroaktivity a retroaktivního výkladu právních norem. Žalobce v předmětném poplatkovém období provozoval hru prostřednictvím centrálního loterního systému.

V tomto období ovšem bylo všeobecně a dlouhodobě akceptováno, že centrální loterní systém či jeho dílčí části nejsou považovány za výherní hrací přístroje ve smyslu zákona o loteriích a nepodléhají tak místnímu poplatku. Žalobce o neexistenci své poplatkové povinnosti neměl pochyb, což bylo opřeno též o dlouhodobou praxi správních orgánů, které od roku 1998 (resp. 2004) nikdy za provozované videoloterní terminály zaplacení místního poplatku nevyžadovaly. V této souvislosti žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 610/06. Pokud by žalobce měl přistoupit na myšlenku změny výkladu zákona o místních poplatcích vyvolanou nálezem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10, muselo by se jednat pouze o změnu výkladu *ex nunc* a nikoli o změnu zasahující do minulosti.

Žalobce má tedy za to, že postup správce poplatku je v rozporu s obecným zákazem retroaktivity právních norem či jejich retroaktivního výkladu (nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 215/94), neboť nemohl v předmětném poplatkovém období na základě žádných relevantních skutečností očekávat, že jeho podnikatelská činnost bude zpětně podrobena poplatkové povinnosti. Správní orgány tak zcela ignorovaly jeho legitimní očekávání (nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 814/06).

Žalobce též brojí proti nesprávnosti postupu správce poplatku. Uvádí, že správce poplatku jej kontaktoval prostřednictvím výzvy k prokázání skutečností ze dne 7. 11. 2011, resp. 1. 7. 2011. Správce poplatku však nijak neupřesnil výherní hrací přístroje, jichž se výzva týkala. Žalobce tak nemohl vědět, k čemu se vlastně výzva vztahuje. Až z platebního výměru zjistil, jakých videoloterních terminálů se výzva týkala. K těmto terminálům žalobce nikdy nesplnil ohlašovací povinnost, neboť si jí nebyl vědom. Nemůže tedy nést odpovědnost za to, že správce poplatku chybně, zmatečně či nepřesně formuloval své dotazy. I z judikatury Ústavního soudu (nález uveřejněný pod č. 130/1996 Sb.) přitom plyne, že správce daně nemůže vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale jen k prokázání toho, co již sám tvrdil. Výzva tedy byla vadná, neboť žalobce nic netvrdil. Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu i podle komentářové literatury odpovídá dřívějšímu § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Taková výzva se tedy vydává, vyžaduje-li to průběh řízení. V daném případě ovšem žádné řízení neprobíhalo.

Současně nebyl dán ani důvod pro vyměření poplatku na základě pomůcek dle § 98 daňového řádu. Žalobce neporušil žádnou svou povinnost, naopak na výzvu řádně zareagoval. Žalobcovu odpověď však správce poplatku nerefletoval a rovnou přistoupil k vyměření poplatku. O obsahu pomůcek má přitom být daňový subjekt informován a má též právo se k nim vyjádřit. Seznam Ministerstva financí, o němž se žalobce dozvěděl až z odůvodnění platebního výměru, však žalobci nebyl poskytnut.

Žalobce též namítá, že správce poplatku u zpoplatněných zařízení nezkoumal dobu jejich skutečného uvedení do provozu. V této otázce vycházel pouze z předpokladu jejich provozování.

V replice podané ve věci původně vedené pod sp. zn. 62 Af 63/2012 žalobce blíže rozvádí svoji žalobní argumentaci. Uvádí také, že koncová zařízení centrálních loterních systémů neplní stejnou funkci jako výherní hrací přístroje. O jejich rozdílnosti svědčí též přístup Ministerstva financí. Dále dodává, že jak plyne z judikatury Ústavního soudu, mohly obce umístování videoloterních terminálů regulovat dle § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v tehdy platném znění. Nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 170/11, na nějž odkazoval žalovaný, se pak týkal výkladu soukromého práva, nikoli práva veřejného. Správní orgán má podle žalobce dbát na to, aby výkladem práva nedocházelo k důsledkům nespravedlivým vůči jednotlivcům a ne svým „odvážným“ výkladem soukromé subjekty naopak poškozovat.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá zrušení obou napadených i prvostupňových rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný v obou svých vyjádřeních odkazuje na obsah napadených rozhodnutí. Dále pak uvádí, že přijal výklad Ústavního soudu a aplikoval jej na neúnosnou situaci v oblasti místních poplatků. Podle jeho názoru jsou koncová zařízení centrálního loterijního systému zařízeními, která plní stejnou funkci jako výherní hrací přístroje a na pohled jsou od těchto přístrojů neodlišitelná. Žalovaný se ve své argumentaci dovolává nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 170/11.

Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že by správce poplatku postupoval nesprávně a uvádí, že místní poplatek nebyl vyměřen na základě pomůcek, nýbrž na základě dokazování.

Obě žaloby proto navrhuje zamítnout jako nedůvodné a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a podle skutkového a právního stavu v době vydání napadených rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloby jsou důvodné.

V daném případě se stala předmětem sporu skutečnost, zda koncová zařízení centrálních loterních systémů (tedy interaktivní videoloterní terminály) podléhala v předmětném poplatkovém období (tedy v období od 1. 1. 2009, resp. od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2010) místnímu poplatku.

Podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, mohly obce vybírat *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj*, který byl konkretizován v § 10a téhož zákona. Podle § 10a odst. 1 podléhá poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj každý povolený hrací přístroj.¹⁵⁾ Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Po novele provedené zákonem č. 183/2010 Sb. zákon o místních poplatcích (ve znění účinném od 16. 6. 2010 do 13. 10. 2011) v § 1 písm. g) stanovil, že obce mohou vybírat *poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*¹⁵⁾. Ustanovení § 10a odst. 1 po této novele znělo následovně: *Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Poznámka pod čarou 15) přitom po celou dobu zněla: *Zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.* a odkazovala tedy na zákon o loteriích v nezměněném znění.

Pokud jde o další legislativní vývoj v dané problematice, zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování a zpoplatňování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Novela upravila znění zákona o místních poplatcích (s účinností od 14. 10. 2011 do 31. 12. 2011) a to tak, že z § 1 písm. g) a § 10a výslovně a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímou potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“.

Co se týče zákona o loteriích (ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období), ten v § 2 písm. e) stanovil, že loteriemí a jinými podobnými hrami jsou též *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*. V § 17 odst. 1 však tentýž zákon současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče*.

Až novela provedená zákonem č. 300/2011 Sb. přinesla (s účinností od 1. 1. 2012) legislativní vymezení centrálního loterního systému, prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že *funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“)*. *Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému*.

Zde je nutno nejprve konstatovat, že správní orgány neaplikovaly právní předpisy zpětně (retroaktivně), neboť zákon o místních poplatcích použily ve znění účinném pro předmětné poplatkové období, avšak retrospektivním způsobem změnily výklad jeho ustanovení.

Současně má ovšem zdejší soud za to, že z nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „*Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), neplyne, že by se užší definice výherního hracího přístroje (§ 17 zákona o loteriích) použila pouze pro účely umístování těchto herních zařízení, zatímco širší definice výherního hracího přístroje [§ 2 písm. e) zákona o loteriích] by se aplikovala ve všech ostatních případech. Ústavní soud se pohyboval čistě na půdorysu zákona o loteriích, a to pouze ve vztahu k věci jím projednávané, tedy k otázce možnosti obcí regulovat umístování videoloterních terminálů.

Uvedené je patrné např. z odst. 40. tohoto nálezu, v němž Ústavní soud uvedl, že „*zatímco úzká definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona je použitelná toliko v rámci ustanovení obsažených v části druhé loterijního zákona označené rubrikou „Výherní hrací přístroje“, širší vymezení výherních hracích přístrojů podle*

§ 2 písm. e) loterijního zákona je aplikovatelné v kontextu oněch obecných a společných částí loterijního zákona, tj. části první označené ‚Úvodní ustanovení‘ a části šesté nadepsané ‚Ustanovení společná, přechodná a závěrečná‘.“

Vycházely-li tedy správní orgány z tohoto nálezu bez dalšího i v otázce zpoplatnění videoloterních terminálů, jeví se takový postup být zkratkovitý až účelový.

Jak uvedeno výše, ve věci řešené Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 29/10 šlo o regulaci umístování videoloterních terminálů – obce hájily své právo na samosprávu (konkrétně právo mít vliv na to, zda a popř. kde na svém území budou mít tyto terminály umístěny), provozovatelům šlo o jejich právo na podnikání. Orgánem s rozhodovací pravomocí přitom bylo Ministerstvo financí. Provozovatelé a obce tak v daném sporu byly v zásadě v rovném postavení.

Pokud však jde o výběr místních poplatků, tak nelze, i přes jejich určitou regulační funkci (tedy též odraz práva na samosprávu), popřít, že obce se zde vůči provozovatelům nalézají ve vrchnostenském postavení, neboť rozhodují o platebních povinnostech provozovatelů.

Zákon o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné poplatkové období, odkazoval pro účely výběru místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj obecně na zákon o loteriích. Jak ovšem shledal již Ústavní soud v citovaném nálezu, tento zákon obsahoval dvě definice výherního hracího přístroje – širší [§ 2 písm. e) zákona o loteriích (Úvodní ustanovení)] a užší [§ 17 (Část druhá Výherní hrací přístroje)].

V takovém případě bylo nutno pro účely výběru místního poplatku aplikovat definici užší, a to v souladu se zásadou *in dubio mitius*. Ústavní soud k tomu např. v nálezu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 [N 145/31 SbNU 291], uvedl, že *„za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno - čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy). Z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní podle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny podle čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Jinak řečeno, v případě pochybností jsou povinny postupovat mírněji (in dubio mitius).“*

Obdobně např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS (shodně též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, publ. pod č. 1778/2009 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), plyne, že při posuzování věci je nutno „dbát některých základních

principů daňového práva (a veřejného práva obecně), které jsou v daných souvislostech relevantní, zejména principu legální licence a enumerativnosti státních pretenzí, principu právní jistoty a principu předvídatelnosti právní regulace, z nichž plyne zákaz analogie v neprospěch daňového subjektu a zásada, že v případě, že daňový zákon z důvodu své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo „mezery v zákoně“ umožňujete vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější (neboť je věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřipustnou libovůli zákonodárce).“

Avšak i kdyby zde výše zmíněné definiční alternativy neexistovaly, a nálezem Ústavního soudu by došlo k vyjasnění výkladu pojmu výherní hrací přístroj též pro účely místního poplatku, mohl by správce poplatku tento výklad, odlišný od jeho výkladu a postupu dřívějšího (a mírnějšího vůči poplatníkům), aplikovat pouze do budoucna, tedy ve vztahu k ještě neuběhnuvším poplatkovým obdobím. Jak totiž plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, „*Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.*“ Obdobně viz též např. odstavce 9. až 11. nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06 [N 18/48 SbNU 195].

Dle tvrzení žalobce byly videoloterní terminály zaváděny od roku 2004, nebyly považovány za výherní hrací přístroje a nebyly také jako výherní hrací přístroje zpoplatňovány. Tomuto tvrzení dal v zásadě za pravdu též žalovaný, který uvedl, že vzhledem k výkladu zastávanému Ministerstvem financí obce nemohly videoloterní terminály zpoplatňovat ani regulovat jejich umístění. Z toho ovšem plyne jednoznačný závěr ohledně správní praxe týkající se zpoplatňování videoloterních terminálů, tedy že tyto nebyly zpoplatňovány dle zákona o místních poplatcích.

Zvrat v jejich zpoplatňování přinesl až zákon č. 183/2010 Sb., který s účinností od 16. 6. 2010 zavedl do zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ (JTHZ). K předmětné novelizaci zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, nejen jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly, ale zejména to, že i dle zákonodárce nešlo doposud videoloterní terminály zpoplatňovat místním

poplatkem: „...K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce...“

Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „...Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály...Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje...“

Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery tedy jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných herních zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

K uvedenému lze dodat, že Nejvyšší správní soud v recentní judikatuře akceptuje odlišnosti mezi výherními hracími přístroji a videoloterními terminály. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013-34, kde Nejvyšší správní soud shledal, že „...z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi VHP a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi ‚moderním typem‘ VHP. Pak se ovšem nutně nabízí otázka, proč by zákonodárce tuto novou kategorii přístrojů vůbec zaváděl a samostatně ji zpoplatňoval (postačilo by případně novelizovat definici VHP uvedenou v § 17 odst. 1 zákona

o loteriích)...Nejvyšší správní soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ nebyly vnitřní technické odlišnosti těchto zařízení, ve srovnání se stávajícími VHP, neboť ty jsou z pohledu účelu tohoto poplatku marginální. Důvodem byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit“.

Až po přibližně roční aplikaci novelizovaného zákona o místních poplatcích byl (v polovině roku 2011) vydán nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, jehož závěry správce poplatku využil ke zpoplatnění videoloterních terminálů za předcházející období, u nichž ještě neuplynula prekluzivní lhůta. Jak však plyne z výše uvedeného, takový postup byl nezákonný. Taková změna správní praxe mohla směřovat jen do budoucna. V daném případě však již nebylo možné ani to, neboť došlo ke změně právní úpravy.

Ve věci je nutno zdůraznit, že Krajský soud v Brně se předmětnou otázkou již zabýval. V rozsudku ze dne 19. 6. 2013, sp. zn. 31 Af 8/2012, dospěl k závěru shodnému s názorem žalovaného. Naopak v rozsudku ze dne 3. 12. 2013, sp. zn. 29 Af 294/2011, dospěl k závěru opačnému. Senát 62 Krajského soudu v Brně se přitom se závěrem obsaženým v rozsudku ze dne 19. 6. 2013 neztotožnil a naopak za správný považuje závěr obsažený v rozsudku ze dne 3. 12. 2013, a to zejména s ohledem na hledisko ochrany ústavně zaručených práv jednotlivce.

Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou stěžejní žalobní námitku, tj. že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, neboť v rámci svého rozhodování použily výklad Ústavního soudu zpětně na předcházející poplatková období, nezabýval se již ostatními námitkami procesního charakteru. Případná důvodnost či nedůvodnost těchto námitek by totiž nemohla shora uvedený závěr jakkoli zvrátit.

V. Závěr

Zdejší soud tak shledal žaloby důvodnými a obě napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Vzhledem k charakteru pochybení v předmětné věci soud zrušil i obě prvostupňová rozhodnutí správce poplatku, jak mu umožňuje § 78 odst. 3 s.ř.s. a věci vrátil žalovanému k dalším řízením podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V těchto řízeních je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, které

spočívají v zaplacených soudních poplatcích (2 x 3.000 Kč) Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci 6.000 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Žalovaný úspěšný nebyl, a proto nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2014

JUDr. David Raus, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová